

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi M. A., Kancelaria Adwokacka w W.
od Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z
uwzględnieniem podatku od towarów i usług w obowiązującej
stawce, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. odstępuje od obciążenia J.W. kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 10 stycznia 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wydanej na

wniosek zgłoszony w dniu 25 maja 2012 r. Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony był uprawniony do tego świadczenia do dnia 10 grudnia 1990 r. do dnia 31 stycznia 2004 r., a kolejne wnioski o przywrócenie prawa do renty były oddalane prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 marca 2005 r., z dnia 27 lipca 2006 r., z dnia 18 maja 2009 r., od którego apelacja ubezpieczonego została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 stycznia 2010 r. oraz z dnia 29 czerwca 2011 r., od którego apelację oddalił Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 listopada 2011 r., a skargę kasacyjną ubezpieczonego o tego wyroku oddalił Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2013 r., II UK 221/12.

Było niesporne, że ubezpieczony stał się całkowicie niezdolny do pracy od dnia 14 maja 2010 r. Ostatni okres składkowy ustał w dniu 16 października 2004 r. (okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych), z czego wynika, że – tak jak w poprzednich sprawach – nie spełnił warunku powstania tej niezdolności najpóźniej w ciągu 18 miesięcy od ustania ochrony ubezpieczeniowej (art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Nie spełnił również alternatywnego, wynikającego z art. 57 ust. 2 tej ustawy, warunku rentowego – wykazania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych przy całkowitej niezdolności do pracy. Ogólny staż ubezpieczeniowy wynosi 11 lat i 5 dni.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 83 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez niezastosowanie i nieprzyznanie świadczenia w drodze wyjątku, oraz art. 5 w związku z art. 227 i 232 i 233 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ubezpieczony powołał się na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 83 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sposób ujęty w podstawie zaskarżenia, gdyż Sąd nie rozpatrzył sprawy o przyznanie świadczenia w drodze wyjątku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, które nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461, ze zm. – w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r.).